

В АРМІЮ - ЗА ПОКЛИКАННЯМ

◆ СТРОКОВА СЛУЖБА

Років 30 тому армія вважалася «школою життя» для чоловіків, служити в якій було престижно. Та часи змінювалися... Згодом армія набула не дуже почесної репутації, куди брали тих, хто не зміг влаштуватися у житті, або яким не вдалося «відкосити» від призову. Бо ж і строкова служба, у більшості, стала не такою, як належить. Молоді хлопці, які мали б здобувати суто військову спеціальність та навички, натомість, будували дачі та копали городи командирам різних рівнів. А ще до цього додавалась і «дідівщина», про яку в ті часи всі знали, але, водночас, заперечували існування цієї проблеми. Тож, аби не служити, призовники масово, всіма правдами і неправдами, ухилялися від призову до війська.

Нині, з відродженням армії, служба в Збройних Силах України хоч набуває потроху популярності, однак призовна молодь і зараз не дуже бажає йти до війська та використовує всі можливі методи, щоб «відмазатись» від служби. Але, не дивлячись на такі реалії сьогодення, все ж є хлопці, які йдуть в армію за покликанням, бо дійсно хочуть служити в ЗСУ і для яких патріотизм та захист своєї країни - не пусті слова. З числа таких і 20-річний Михайло Ошурко, з села Кутин, який минулого тижня, ще з шістьма призовниками-земляками, у числі першого осіннього призову-2018 відпра-

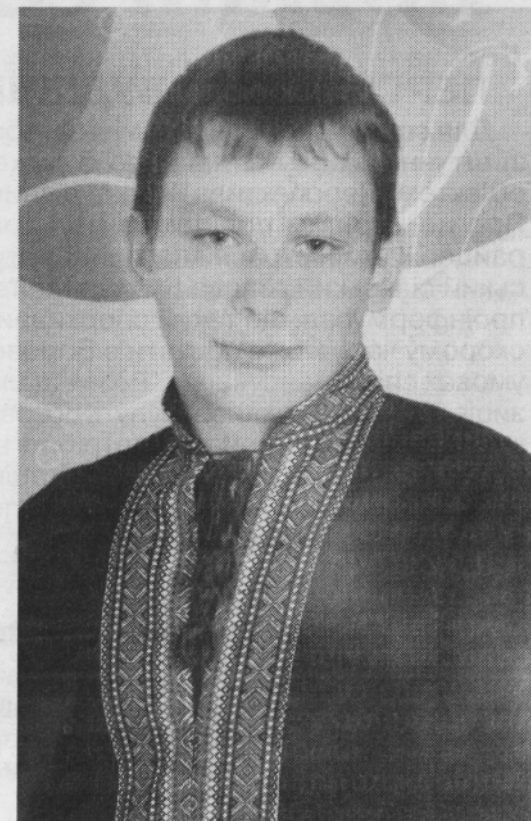
далі вчився. Адже, у школі був майже відмінником, зокрема, дуже любив історію – навіть поступав після випуску на історико-соціологічний факультет в РДГУ на державну форму навчання, але не склалося. Тому пішов у Рівненське училище, де також добре навчався. А вивчившись, твердо намірився йти служити, хоч і мав вже й запрошення на роботу по отриманій спеціальності. Його однолітки від армії хто куди: хто на заробітки десь за кордон, хто просто «відкупився» від служби – з його 11-ти однокласників до війська пішов лише один. Але син ще дō першої повістки сказав: хто, як не я... Вчинив як справжній патріот, наслідуючи свого батька – Михайла Петровича, який теж свого часу служив у армії. Тому чоловік ніскільки не перечив сину у його бажанні піти до війська. Навпаки, сказав, що армія – це школа життя, яку повинен пройти кожен поважаючий себе чоловік, тож і я мусила вслід за чоловіком прийняти вибір сина...

Власне, те, що Михайла Ошурка взяли в армію, - досить унікальний випадок, адже у хлопця серце розсташоване по-особливому – не так, як у всіх - зліва, а у правій стороні грудей. Втім, за словами його матері, цю вроджену аномалію хлопець жодним чином не став використовувати, щоб, скажімо, якоесь «підіграти» під якоесь недомагання чи хворобу і, таким чином, «закосячити» від призову. Навпаки, юнак дуже хотів піти до війська, тим більше, що зі здоров'ям у нього, як по-

Загалом, він у нас – справжній молодець, вихований, дружелюбний і син хороший. Постійно допомагав і нам з чоловіком по господарству, і бабі з дідом, вмів навіть корову сам подоїти. З дитинства ріс самостійним хлопцем, бувало, поки ми з чоловіком десь на роботі в полі, він і подоглядає вдома, і їсти сам приготує... Ще Міша дуже любив збирати гриби - це захоплення у нас, очевидно, сімейне, бо і я з чоловіком ніколи не пропускаєм нагоди піти на «тихе» полювання за лісовими дарами. Так само активним він був і поза домівкою – постійно брав участь у художній самодіяльності і школи, і свого села, гарно декламував вірші, часто був ведучим різних урочистих заходів. Може я, як мама, і багато хвалю його, але він у мене того заслуговує. Бо ж і в селі з людей так само ніхто не скаже про нього нічого поганого...

- А де зараз перебуває Ваш Михайло і як йому прийшлася військова служба?

- Нині син проходить учебку в навчальному центрі «Десна», що в Чернігівській області, який спеціалізується на підготовці особового складу для різних родів Сухопутних військ України. Не знаю, як йому там приходиться, бо ж він, по своєму характеру, всієї правди і не скаже. Але кожен день нам телефонує - голос і настрої у нього бадьорий, судячи з цього, служба йому подобається. Навіть жартує, що в армії він неабияк поправиться, мовляв, там часто на обід дають каші з різних круп, а він у нас і вдома завжди гречку любив. Цим своїм

додому...

Звісно, щоб стати справжніми воїнами та захисниками, Михайлу Ошурку та його землякам-новобранцям ще належить пройти армійський вишкіл і фахову підготовку. Але вже зараз, пішовши до війська не лише за повісткою військкомату, а й за покликом серця, ці хлопці продемонстрували справжній, не показовий патріотизм, любов до своєї Вітчизни, готовність до виконання свого громадянського та конституційного обов'язку по захисту своєї країни і нас з вами.

Сергій ТИШКОВЕЦЬ

вчився на проходження строкової військової служби.

Михайло – з простої селянської родини. Перед тим, які піти в армію, три роки вчився у Рівненському вищому професійному училищі Департаменту державної служби охорони при МВС України, де здобув спеціальність інкасатора та охоронника. «Після закінчення училища син мав пропозиції піти працювати у охоронні фірми, однак вирішив спершу відслужити в армії. Мовляв, це неабияк стане потім у пригоді при влаштуванні на роботу, тим більше, за його профілем, - розповідає нам мама солдата – Валентина Андріївна. – Звісно, я, як мама, спочатку була не в захваті, що Міша виявив бажання іти до війська, я б хотіла, щоб він краще

казували неодноразові, ще з дитинства, медичні обстеження, не було жодних відхилень. Тож, не дивлячись на свою фізіологічну особливість та невисокий зріст, він зростав міцним, витривалим хлопцем і хорошим спортсменом.

- Спорт – це найбільше захоплення сина, він ще змалку ним займався, - продовжує розповідати Валентина Андріївна. – Зокрема, дуже любив футбол – грав не тільки за команду свого села, а й за команди с.Кухче та смт Зарічне, в які його часто запрошували. Виступав не раз і за рівненські футбольні команди, коли вчився в училищі. Відповідно, має багато різних спортивних грамот та медалей, а в 2014 році він навіть отримав кубок як кращий футбольний нападник.

позитивним настроєм та жартами він мене і заспокоює, бо ж, як будь-яка мати, тривожусь за нього. Звичайно, я розумію, що солдат-строковиків, та ще й без присяги, у зону АТО не направлять, але й без того в армії вистачає різних позаштатних випадків. Он, минулими днями, в тій же Чернігівщині, у сусідньому районі сталися вибухи на військовому складі боєприпасів в Ічні... Тож, моє материнське серце, все одно не на місці... Ким він буде по військовій спеціальності і де потім нестиме подальшу службу після закінчення учебки – ще невідомо. Але де б у Міши далі не склалась служба, надіюсь і молю Бога, щоб у нього все було добре та щоб ці 18 місяців швидко пройшли і він здоровим та змужнілим повернувся

ПОДЯКА

Від імені нашої сім'ї висловлюємо щирі слова вдячності старості села Кутин Альоні Михайлівні Вовчук та виконуючій обов'язки головного лікаря Кутинської лікарської амбулаторії Людмилі Михайлівні Віднічук, які посприяли у доведенні нашого Михайла до Заріченського військкомату, надавши автомобіль та пальне, а також всім його друзям, які прийшли провести сина у армію, надали йому товариську моральну і матеріальну підтримку. Ще раз дякуємо всім за допомогу, за людяність і щирість. Добра Вам, успіхів, здоров'я та поваги від людей.

**З вдячністю - сім'я Ошурків,
с.Кутин**